



## Arrest

nr. 190 052 van 25 juli 2017  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 21 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 april 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De aanwezigheid van verzoeker in het Rijk werd op 31 juli 2015 vastgesteld toen hij zich bij de politiediensten aanmeldde om een diefstal te bekennen. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam dezelfde dag ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Verzoeker diende op 12 augustus 2015 een asielaanvraag in.

1.3. Verzoeker werd op 13 december 2016 onder bevel tot aanhouding geplaatst wegens diefstal met geweld of bedreiging, met gebruik of vertoon van wapens en slagen en verwondingen.

1.4. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 7 maart 2017 de beslissing om verzoeker ter beschikking van de regering te stellen.

1.5. Op 21 maart 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 6 april 2017 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 6 april 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*"Aan de Heer, die verklaart te heten:*

*naam: [B.]*

*voornaam: [A.]*

*[...]*

*nationaliteit: Kosovo*

*In voorkomend geval, ALIAS: [B.H.] [...] Servië/Montenegro; [B.H.] [...] Montenegro; [B.A.] Servië/Montenegro*

*wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,*

*voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

*De beslissing tot verwijdering van 06.04.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:*

- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*Meerdere processen-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens:*

- Gewone diefstal (PV DE.18.L4.011851/2015 van de politiezone van Sint-Niklaas.)*
- Bedreiging zonder bevel of voorwaarde (PV DE.45.L5.002946/2016 van de politiezone van Kruibeke/Temse)*
- Zware diefstal (PV BG.11.L6.019581/2016 van de politiezone van Oostende)*
- Opzettelijke vernielingen (PV BG.92.L6.018919/2016 van de politiezone van Oostende)*

*Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 13.12.2016 voor verboden wapendracht, diefstal met geweld of bedreiging, met wapens, opzettelijke slagen en verwondingen.*

*Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 31.07.2015 dat hem betekend werd op 31.07.2015.*

*Zijn asielaanvraag, ingediend op 12.08.2015 werd bij beslissing van 21.03.2017 niet in overweging genomen.*

*Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.*

*Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:*

*Het feit dat de partner en kinderen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.*

*Gezien het geweld[d]adige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”*

Dit is de bestreden beslissing.

1.7. Bij arrest nr. 185 56 van 19 april 2017 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 21 maart 2017.

1.8. Verzoeker werd op 25 juni 2017 onder escorte gerepatrieerd.

## 2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 51/4, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verstrekt de volgende toelichting:

*“II.1.1. Verzoekende partij is van mening dat het inreisverbod dat aan haar ter kennis werd gebracht artikel 51/4 §1 van de Vreemdelingenwet schendt.*

*Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:*

*“Art. 51/4. <Ingevoegd bij W 1996-07-10/49, art. 2, Inwerkingtreding : 22-10-1996> § 1. (Het onderzoek van de in de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag) geschiedt in het Nederlands of in het Frans. <W 2006-09-15/72, art. 38, 1°, 041 ; Inwerkingtreding :01- 06-2007>*

*De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied. »*

*II.1.2. De asielprocedure van verzoekende partij is steeds in het Frans gevoerd. Verzoekende partij diende een asielaanvraag in op 12 augustus 2015. Deze aanvraag werd definitief afgesloten bij arrest van Uw Raad dd. 19 april 2017 (rolnummer 202 844).*

*Uw Raad bevestigde reeds meermaals in gelijkaardige zaken het volgende (RVV 31 112 dd. 3 september 2009):*

*2.1. De Raad stelt ambtshalve vast dat bij het treffen van de bestreden beslissing rekening gehouden diende te worden met het gestelde in artikel 51/4, § 3 van de Vreemdelingenwet. Aangezien de asielaanvraag van verzoekster blijkt het administratief dossier in toepassing van artikel 51/4, § 1 in de Franse taal werd behandeld en werd afgesloten door een (Franstalig) verwerpingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 oktober 2008 (zie punt 1.3.) en de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure, met name op 12 december 2008, moest voor de bestreden beslissing de taal worden gebruikt die voor de asielprocedure gold. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in het Nederlands werd opgesteld, daar waar ze in Frans diende opgesteld te zijn. Op grond van deze vaststelling dringt de nietigverklaring van de bestreden beslissing zich op.*

*Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet stelt dat de taal waarin het onderzoek naar de asielaanvraag wordt gevoerd dezelfde taal moet zijn voor alle andere procedures (en beslissingen) ipso facto voor het inreisverbod.*

*Alle beslissingen die worden genomen na het indienen van de asielaanvraag moeten in casu in het Frans zijn.*

*Het inreisverbod werd genomen na het indienen van de asielaanvraag van verzoekende partij en werd haar enkel in de Nederlandse taal betekend.*

*II.1.3. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat artikel 51/4 enkel van toepassing zou zijn uit de beslissingen die voortvloeien uit de afwijzing van de asielaanvraag van de verzoekende partij.*

*Verzoekende partij begrijpt niet goed wat de verwerende partij hiermee wil aantonen: haar asielaanvraag werd door het CGVS dd. 21 maart 2017 [afgewezen] en het inreisverbod stelt letterlijk:*

*Zijn asielaanvraag ingediend op 12.06.2015 werd bij beslissing van 21.03.2017 niet in overweging genomen.*

*Redenen waarom een inreisverbod wordt opgelegd.*

*Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet werd dan op flagrante wijze geschonden. De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd."*

3.1.2. De Raad merkt op dat artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat onder te term beslissing tot verwijdering *"de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt"* dient te worden verstaan. De in casu bestreden beslissing – een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod – kan derhalve niet worden beschouwd als een beslissing tot verwijdering.

Verzoekers betoog dat, gelet op de bepalingen van artikel 51/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering die volgt op de afwijzing van een asielaanvraag in de taal dient te worden opgesteld die werd gebruikt voor de behandeling van de asielaanvraag is dan ook niet dienstig.

De bewering van verzoeker dat alle beslissingen die worden genomen na het indienen van de asielaanvraag dienen te worden opgesteld in de taal die werd gebruikt bij de behandeling van een asielaanvraag vindt voorts geen steun in de bewoordingen van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 51/4, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

*"II.2.1. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:*

*"Art. 74/11.[ § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :*

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

*of;*

*2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien*

1 ° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;  
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. ]2  
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

II.2.2. Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd kan worden.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

II.2.3. Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, tweede lid dat het inreisverbod van maximum drie jaar betreft. In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. Nergens in de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van 3 jaar oplegt. Verwerende partij haalt aan dat voor vrijwillig vertrek geen enkel termijn is toegestaan. Het is niet zo dat verzoekende partij een vroegere beslissing tot verwijdering niet zou hebben uitgevoerd.

Verzoekende partij krijgt niet eens de kans om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zij wordt immers zonder meer onmiddellijk van haar vrijheid beroofd door verwerende partij.

Bovendien is verwerende partij op de hoogte dat verzoekende partij in België een gezin en kinderen heeft. Zij stelt dat er geen schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken gezien het recht op privé- en familielevens niet absoluut zou zijn. Zij tracht het inreisverbod te verantwoorden door te verwijzen naar het 'gewelddadig karakter van de feiten'.

Nochtans werd verzoekende partij nooit veroordeeld voor enig feit!  
Verwerende partij verwijst naar vermeende PV's, waaruit nooit effectieve vervolgingen volgden. Verwerende partij speelt rechter en uitvoerder en veroordeelt verzoekende partij om dat vervolgens als argument voor het inreisverbod te gebruiken?? Dit is niet ernstig!

Verzoeker is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zonder meer een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. Deze beslissing is kennelijk onredelijk en schendt op flagrante wijze artikel 8 van het EVRM.

II.2.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen, zeker rekening houdend met haar specifieke situatie en het feit dat zij nooit veroordeeld werd.

De verwijzing van verwerende partij dat tegen verzoekende partij verschillende PV's zouden zijn opgemaakt, is vaag en verantwoordt geenszins waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. De verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is dan ook verkeerd.

*II.2.5. Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren 0 jaar tot drie jaar.*

*Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een termijn van 3 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom [...] zij [dit] doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de termijn van 3 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake.*

*II.2.6. Gezien de verwerende partij zelf aangeeft dat zij over de discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een inreisverbod te geven gaande van een termijn van 0 tot 3 jaar, dient zij te motiveren waarom zij net voor de termijn van 3 jaar kiest en niet voor een minder lange termijn.*

*De verwerende partij moet met andere woorden - bij het bepalen van de duur van het inreisverbod [...] - [een] evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.*

*II.2.7. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.”*

3.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt dat een beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat aan verzoeker op 31 juli 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten werd er kennis werd gebracht en verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij gevolg gaf aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt daarenboven dat hij, nadat dit bevel om het grondgebied te verlaten hem was betekend, een asielaanvraag indiende, dat hij onder bevel tot aanhouding werd geplaatst en dat hij ter beschikking van de regering werd gesteld, zodat dus geenszins kan worden aangenomen dat hij uitvoering gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 31 juli 2015. Bovendien is het niet betwist dat verweerder op 6 april 2016 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering nam en hierbij aan verzoeker geen termijn om vrijwillig het land te verlaten toekende. Aan de in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden die verweerder toelaten om een inreisverbod op te leggen is dus voldaan.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen dient verweerder verder niet uiteen te zetten waarom hij meent gebruik te kunnen maken van een hem door de wetgever toegekende bevoegdheid. Gelet op de motivering van de bestreden beslissing kan verzoeker – die deze motivering inhoudelijk in vraag stelt – trouwens ook bezwaarlijk voorhouden dat verweerder niet heeft aangegeven waarom hij meende dat in casu een inreisverbod vereist was. Verweerder kan, gezien de concrete motivering van de bestreden beslissing, ook niet voorhouden dat verweerder heeft nagelaten “*de specifieke omstandigheden*” die zijn situatie kenmerken in aanmerking te nemen.

Verzoeker houdt voor dat hij niet de kans kreeg om vrijwillig het land te verlaten. Deze kritiek is evenwel niet gericht tegen de in casu bestreden beslissing doch tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 april 2017. Aangezien voormeld bevel niet het voorwerp uitmaakt van het ingestelde beroep is verzoekers kritiek niet nuttig.

Waar verzoeker aangeeft dat hij nooit werd veroordeeld voor de feiten waarvan sprake in de processen-verbaal waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst moet erop worden gewezen dat een effectieve veroordeling niet vereist is om te kunnen besluiten dat een vreemdeling “*door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden*”. Verweerder vermag zich te baseren op feitelijke vaststellingen om te beoordelen of een vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde. Het

gegeven dat verweerder ter bescherming van de openbare orde een maatregel neemt impliceert ook geenszins dat verweerder verzoeker “veroordeelt”.

Door uiteen te zetten dat verweerder op de hoogte is van het feit dat hij in België een gezin heeft en dat verweerder heeft geduid dat zijn recht op eerbiediging van zijn privé-, gezins- en familielevens niet absoluut is toont verzoeker ook niet aan dat verweerder uitging van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft opgetreden door de bescherming van de openbare orde belangrijker te achten dan zijn private belangen.

Verzoeker wijst er terecht op dat verweerder, gelet op artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod kon opleggen met een geldigheidsduur van minder dan drie jaar. Verweerder heeft evenwel uiteengezet waarom hij opteerde voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar en hij heeft duidelijk gemotiveerd op basis van welke afweging hij tot het besluit kwam dat deze termijn proportioneel is. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen aanvoeren dat geen evenredigheidstoetsing werd doorgevoerd.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.5. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient allereerst te worden gesteld dat niet blijkt dat verzoeker een privé-, gezins- of familieleven in België heeft dat onder de bescherming valt van deze verdragsbepaling. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker weliswaar verwijst naar zijn “gezin” in België, doch dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken slechts kan worden afgeleid dat zijn kinderen dienden te worden geplaatst en dat de verblijfplaats van zijn partner, tevens de moeder van deze kinderen, onbekend is. Er blijkt derhalve geenszins dat verzoeker enig gezinsleven in België had op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Daarnaast moet worden opgemerkt dat verweerder er hoe dan ook terecht op heeft gewezen dat het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- of familieleven niet absoluut is. Het is in casu, gelet op gedrag van verzoeker waarvan in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt, niet kennelijk onredelijk om te concluderen dat uit verzoekers gedrag blijkt dat een maatregel die door de wetgever is voorzien – een inreisverbod – in casu vereist is ter bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juli tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,  
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK